

Súd: Okresný súd Košice okolie
Spisová značka: 2T/93/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7512010390
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Saloková
ECLI: ECLI:SK:OSKE3:2014:7512010390.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice - okolie samosudkyňou JUDr. Lenkou Salokovou na hlavnom pojednávaní dňa 23.01.2014 v Košiciach takto

rozhodol:

Podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku súd obžalovaného N. I., nar. XX.XX.XXXX v Košiciach, bytom J., B.. Q. Č.. XXX/XX, t.č. prechodne bytom R. H., V. Č..XX pre skutok ktorý sa mal stať tak, že - dňa 21.05.2011 asi o 17.50 hod. otvoril bránu na pozemok rodinného domu č. XX v obci H., okres Košice-okolie, kde na svojom motorovom vozidle zn. Iveco, evidenčné číslo vozidla J. XXX F. neoprávnene vošiel po slovom konflikte s majiteľom pozemku - svojim bratom Ľ. I., nasadol do svojho vozidla, toto naštartoval a vidiac, že vchodová brána pozemku, je už takmer zatvorená, ktorú zatvárala Ing. U. I., do brány vozidlom narazil, pričom brána zasiahla Ing. U. I. a takto spôsobil jej zranenie- otras mozgu ľahkého stupňa, tržnú zmliaždenú ranu dĺžky 7 cm v čelovo spánkovej oblasti hlavy vľavo, pomliaždenie tváre vľavo, ľahké pomliaždenie a odreninu pravého kolena a ľahké pomliaždenie a odreninu vonkajšieho členka pravej nohy s dobou liečenia a neschopnosťou v práci štyri týždne o s l o b o d z u j e, nakoľko skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods.3 Tr. poriadku súd poškodenú Ing. U. I., bytom H. Č.. XX s nárokom na náhradu škody odkazuje na občianske súdne konanie.

odôvodnenie:

Súd vykonal dokazovanie na hlavnom pojednávaní výsluchom obžalovaného, poškodených Ing. U. I., Ľ. I., svedkov Q. I., W. I., K. K., S. J., K. T., K. F., výsluchom znalcov MUDr. I. a Ing. D., oboznámil so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a zistil nasledovné:

Obžalovaný N. I. v prípravnom konaní vypovedal, že dňa 21.5.2011 prišiel pred rodinný dom poškodených so svojim motorovým vozidlom a hneď zavolať svojmu bratovi, že je pred jeho domom a či je niekto doma. Poškodený mu povedal, že v dome nie je nikto a že prídu asi o 10 minút, obžalovaný poškodenému povedal, že si potrebuje z garáže vziať nejaké veci, načo poškodený povedal, že dobre. Vzápätí volal obžalovaný synovcovi, svedkovi W. I. a pýtal sa, či nie je v blízkosti, aby mu pomohol s vecami, synovec odvetil, že sú v aute s otcom a o chvíľu prídu.

Obžalovaný si potom otvoril dvojkrídlovú bránu do dvora poškodeného, zacúval vozidlom do dvora a začal nakladať svoje veci z garáže do svojho vozidla. Po pár minútach prišiel poškodený s rodinou. O niektoré veci sa obžalovaný s poškodeným začali spolu ňahovať komu patria, keď obžalovaný všetko naložil, nasadol do svojho motorového vozidla IVECO, naštartoval a pohl sa smerom k bráne, ktorá bola v tom čase riadne otvorená a v priestore brány obžalovaný neregistroval nijaké osoby. Ako náhle bol vo vzdialenosti asi 1 meter od brány tak obžalovaný zbadal, že brána sa zatvára a vo chvíli, keď narazil do brány zbadal ako sa za múrikom vedľa brány hýbala poškodená. No v tom čase už nestihol zabrzdiť vozidlo a zabrániť nárazu. Po náraze obžalovaný s vozidlom zastal a zistil, že nechtiac narazil do brány,

ktorá poranila švagrinú-poškodenú Ing. I., ktorá ležala na zemi, ale bola pri vedomí, obžalovaný ihneď zavolať prvú pomoc, ktorá následne dorazila. Obžalovaný vypovedal, že mu jeho brat nikdy výslovne nezakázal vstúpiť na pozemok, uviedol však, že v poslednom čase majú s bratom - poškodeným spory kvôli nevysoviadanému vzťahu ohľadne motorového vozidla.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaný zotrval na svojej výpovedi, doplnil, že to čo sa stalo bola nešťastná udalosť. Doplnil, že s bratom mali vždy dobrý vzťah, spolu podnikali, až kým medzi nimi nevznikol konflikt kvôli peniazom. Obžalovaný tiež uviedol, že po náraze do brány na nej nebolo vidieť žiadne poškodenie a že s jeho vozidlom bolo manipulované, pretože po náraze auto ostalo medzi bránou, preto synovec do neho naskočil a posunul ho ďalej.

Poškodená Ing. I. na polícii vypovedala, že keď volal obžalovaný jej manželovi či je doma, boli práve v aute, poškodený povedal obžalovanému, že nie je doma ale bude doma o 10 minút. Po príchode domov poškodená zistila, že obžalovaný je na dvore a berie si nejaké veci, poškodená s dcérou ostali vonku pri bráne a poškodený sa išiel rozprávať s obžalovaným. Vtedy povedala dcéra poškodenej aby zatvárala bránu a následne na to obžalovaný nasadol do motorového vozidla, vozidlo naštartoval a vyštartoval na bránu. Potom si poškodená pamätá iba to, ako jej bol prikladaný obklad na tvár.

č.k: 2T 93/2012 - 237

V ďalšom výsluchu poškodená doplnila, že obžalovaný mal od 1.5.2010 zakázané prísť k nim bez ich vedomia, čo mu mal poškodený I. osobne povedať na oslave, kedy došlo medzi nimi ku vzájomnému konfliktu. Svoju výpoveď zmenila v tom, že keď obžalovaný volal poškodenému do auta, či je doma, tento mu mal výslovne povedať, nech na nich počká a ku vstupu na pozemok nemal žiadny súhlas. Tiež doplnila, že obžalovaný videl, že zatvárajú bránu a až potom naštartoval auto a s nepríčetným pohľadom pozeral na poškodenú, pridal a narazil do brány, ktorá bola už skoro zatvorená, o jeho úmyselnom konaní svedčí aj to, že zastal asi 5 m od brány. Poškodená sa vyjadrila vo svojej výpovedi, že medzi ňou a obžalovaným došlo ku konfliktom v minulosti kvôli majetku, a dôvodom prečo podala trestné oznámenie je to, že sa obžalovaný neospravedlnil a ani neprejavil žiadnu ľútosť. Zopakoval, že obžalovanému na pozemok vstúpiť nepovolili, len mu poškodený I. povedal, nech počká.

V ďalšej výpovedi poškodená uviedla, že keď obžalovaný telefonoval poškodenému I., či sú doma, tento mu mal oznámiť, že prídu o 10 minút a aby počkal pred bránou a tiež, že obžalovaný neskôr volal aj ich synovi, ktorý bol s nimi v aute a tiež mu povedal, že sú za chvíľu doma. Potvrdila, že s dcérou započuli, že obžalovaný mal odcudziť značky z vozidla patriaceho poškodenému, preto sa s dcérou rozhodli, že zatvoria bránu, resp. im to niekto povedal a počas toho ako zatvárali bránu obžalovaný nasadol do vozidla.

Na hlavnom pojednávaní poškodená v podstate zotrvala na svojich výpovediach. Poprela, že by mala vedomosť o spoločnom podnikaní obžalovaného a poškodeného, dobré vzťahy v rodine sa podľa jej vyjadrenia pokazili potom, čo obžalovanému povedala výhrady voči svojej švagrinej. Dňa 21.5.2011 osobne obžalovaného nevyzvala, aby ich pozemok opustil.

Poškodený I. L., brat obžalovaného v prípravnom konaní uviedol, že dňa 21.5. mu telefonoval obžalovaný či sú doma, poškodený uviedol, že za chvíľu prídu. Vzápätí telefonoval obžalovaný synovi, ktorý mu povedal to isté. Po príchode domov zistili, že obžalovaný si z garáže berie svoje veci, poškodený mu povedal, ako si dovolil vojsť na jeho pozemok, keď to má zakázané. Poškodený si všimol, že obžalovaný má naložené v aute aj veci, ktoré mu nepatrili a tieto spolu so synom vyložili. Potom poškodený zistil, že mu obžalovaný odcudzil evidenčné značky z vozidla poškodeného čo oznámil manželke a tá hneď na to začala zatvárať bránu. Vtom obžalovaný naštartoval svoje IVECO a prudkou rýchlosťou vyštartoval z miesta a z nepríčetným výrazom smeroval von z dvora rovno na bránu, ktorá už bola skoro zatvorená a prerazil ju vozidlom. Dcéra stihla uskočiť a poškodená ležala na zemi, krvácala z hlavy a bola v bezvedomí. Poškodený potvrdil, že obžalovaný mal zákaz vstupu na pozemok od roku 2010.

Na hlavnom pojednávaní poškodený vypovedal zhodne. Doplnil, že obžalovaný mal zakázaný vstup na pozemok od konfliktu s jeho manželkou v roku 2010. V čase, keď obžalovaný narazil do brány, bola podľa neho brána už skoro celá zatvorená, medzi krídlami brána bolo tak 10 cm, po náraze manželka

ležala nohami pri plote a tvárou k ceste. Poškodený I. potvrdil slová obžalovaného v tom, že pred tým spolu s obžalovaným robili, mali prepravu a obžalovaný mal u neho v garáži
č.k: 2T 93/2012 - 238

veci, mal tam aj zaparkované svoje vozidlo a bolo bežné, že počas spoločného podnikania obžalovaný bežne k poškodenému chodieval, bolo to normálne, bežné a nepýtal si povolenie. Po konflikte v roku 2010 bol obžalovaný u nich asi dva krát a to vždy so súhlasom, predtým sa ozval.

Svedkyňa Q. I. vypovedala, že po príchode domov videli obžalovaného na dvore ako si nakladá veci do auta, poškodený - otec sa s ním išiel rozprávať, ona s poškodenou - matkou stáli pri bráne. Následne na to, ako s poškodenou zatvárala bránu si všimla, že obžalovaný sedí vo svojom vozidle a mieri na bránu, brána už bola skoro zatvorená a keď to obžalovaný videl, tak dupol na plyn a následne narazil do brány. Svoju výpoveď doplnila tak, že obžalovaný smeroval smerom na nich plným plynom, mal nepríčetný pohľad a strýko vyrazil uvedenú bránu, ktorá sa rozletela. Obžalovaný išiel neprimerane rýchlo, auto silno zahučalo, zahrabalo kolesami.

Na hlavnom pojednávaní doplnila, že spolu s poškodenou začali automaticky zatvárať bránu po tom, čo počuli od otca, že obžalovaný odcudzil značky z vozidla, v čase, keď obžalovaný narazil do brány bola brána zatvorená na 80%, obžalovaný v podstate tú bránu „preletel“. Svedkyňa stihla uskočiť, poškodená už nie a brána ju zrazila, obžalovaný išiel na plný plyn, veľmi rýchlo. Nepočula, aby dňa 21.5.2011 jej otec vyzýval obžalovaného aby opustil dvor.

Svedok W. I., syn poškodených sa vo svojej výpovedi vyjadril, že obžalovaný volal na mobilný telefón najprv otcovi, potom jemu s otázkou, či sú doma. Poškodený aj svedok mu odpovedali, že sú doma o 5 minút. Po príchode videli, ako obžalovaný nakladá veci do auta, na požiadanie obžalovaného mu svedok pomáhal nosiť nejaké veci z garáže, poškodená so sestrou stáli pri bráne, začali ju zatvárať a vtedy obžalovaný nasadol do vozidla a mieril na bránu.

V ďalšej výpovedi sa svedok vyjadril, že potom, čo poškodený zistil, že mu obžalovaný odcudzil z auta ŠPZ, obžalovaný to počul a vtedy nastupoval do vozidla, vtedy niekto povedal „zatvárajte bránu“, vtedy obžalovaný už mal naštartované auto a chcel ísť von. Potom sa svedok opravil, že obžalovaný naštartoval auto až po tom, čo počul, aby sa zatvorila brána.

Na hlavnom pojednávaní svedok doplnil, že obžalovaný ho poprosil aby mu pomohol naložiť niektoré jeho veci do auta, tak mu pomáhal, následne sa odohrala nejaká hádka, potom, čo sestra s mamou počuli, že boli odcudzené značky od vozidla začali zatvárať bránu, obžalovaný nasadol do vozidla s úmyslom odísť a súčasne poškodená zatvárala bránu aby mu zabránili odísť a obžalovaný do brány narazil. Následne svedok na pokyn otca posunul vozidlo ďalej.

Na hlavnom pojednávaní bol vypočutý svedok K. K., ktorý býva oproti domu poškodených. Nevidel, ako ku skutku došlo, iba počul naštartovať auto a náraz, potom krik, obžalovaný a poškodeným sa hádali, potom prišla sanitka a policajti.

Svedok T. K., ktorý v čase skutku pracoval na ODI Košice - okolie a bol vyslaný operačným strediskom do Hrašovíku na hlavnom pojednávaní uviedol,
č.k: 2T 93/2012 - 239

že keď došiel na miesto, nachádzala sa tam už hliadka z Bidoviec, po príchode mu bolo oznámené, že vodič vozidla vo dvore rodinného domu mal naraziť autom do brány, čím malo dôjsť k ublíženiu na zdraví. Po porade s nadriadeným, keďže k udalosti došlo mimo cestnú komunikáciu, udalosť nebola dopravnou nehodou a vec mali v kompetencii riešiť príslušníci z Bidoviec. Preto nebola vykonaná ani žiadna fotodokumentácia, ani zápisnica o ohliadke a ani iné úkony, prípad prevzala hliadka z Bidoviec.

S. J., príslušník OO PZ Bidovce privolaný na miesto skutku na hlavnom pojednávaní vypovedal, že si vec bližšie nepamätá, vie, že neboli vykonávané žiadne úkony, pretože poškodená ešte nevedela, či bude podávať trestné oznámenie a v takomto prípade je spísaný iba úradný záznam. Manžel poškodenej povedal, že oni sú všetci rodina a bol poučený o možnosti podať trestné oznámenie. Policajná hliadka vyhodnotila situáciu ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, pretože nevedeli ešte dĺžku práceneschopnosti poškodenej.

Svedok K. F., člen hliadky OO PZ Bidovce, výpoveď kolegu na hlavnom pojednávaní potvrdil, postupovali ako pri priestupku proti občianskemu spolunažívaniu.

Zo znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo odvetvie chirurgia vyplýva záver, že poškodená Ing. I. utrpela dňa 21.5.2011 zranenia: otras mozgu ľahkého stupňa, tržne zmliaždenú ranu dĺžky 7 cm v čelovo spánkovej oblasti hlavy vľavo, pomliaždenie tváre vľavo, ľahké pomliaždenie a odreninu pravého kolena, ľahké pomliaždenie a odreninu vonkajšieho členka pravej nohy. Úrad poškodenej Ing. I. bol z lekárskeho hľadiska ľahký. Zranenia, ktoré poškodená utrpela si vyžadujú liečbu v trvaní 4 týždňov.

Znalec MUDr. I. bol vypočutý aj na hlavnom pojednávaní kde sa vyjadril, že poškodená utrpela ľahké zranenia, pričom otras mozgu a rana 7 cm v spánkovo čelovej oblasti vľavo mohla vzniknúť po náraze brámkou tak, že poškodená stála pred brámkou a ľavou časťou brány utrpela zranenie. Zranenia určite nevznikli pádom, pretože je tam štrk, ktorý sa v rane nenachádzal. Vzhľadom k charakteru zranenia, ak by motorové vozidlo išlo veľmi impulzívne, ležala by poškodená ďalej od brány a zranenia by boli ťažšie.

Zo záverov znaleckého posudku znalca z odboru dopravy je zrejмый záver, že výpovede svedkov, poškodených aj obvineného sú z technického hľadiska neprijateľné. Rozhľadové pomery vodiča boli dobré. Zo znaleckého posudku tiež vyplýva, že poškodenie vozidla aj brány je nepatrné, čo zodpovedá vzhľadom k vzdialenosti vozidla od miesta parkovania nárazovej rýchlosti asi 15 km/h a na základe časovej analýzy možno konštatovať, že poškodená začala bránu zatvárať až v čase, keď sa už vozidlo rozbiehalo.

Znalec Ing. D. bol vypočutý aj na hlavnom pojednávaní, kde doplnil, že pôvodná brána už na mieste skutku nebola, pretože bola úplne prerobená, poškodená mu ukázala miesto, kde bola pôvodná brána a preto išli na vedľajší pozemok, kde bola podobná brána, ibaže ťažšia a teda približný čas zatvárania č.k: 2T 93/2012 - 240

brány vypočítal na inej bráne. Rozhľadové pomery zistil potom na pozemku poškodených. Znalec však doplnil, že nemal potrebné parametre, nevedel kde presne ležala poškodená, v akej vzdialenosti, kde presne stála v čase nárazu a či urobila úskok alebo nie, a podobne. Pri vyhotovovaní znaleckého posudku nemal žiadne údaje, žiadnu fotodokumentáciu, ani nákres. Z toho, čo sa dalo vypočítať vzhľadom k miestu skutku a vozidla obžalovaného je zrejмый, že vozidlo obžalovaného sa pohybovalo rýchlosťou do 15 km/h a v tomto je prijateľná výpoveď obžalovaného. Z časového hľadiska však nie je prijateľná ani výpoveď obžalovaného ani poškodenej. Ak by však vodič, tak ako tvrdí poškodená, vozidlo „natúroval“ a išiel na plný plyn, potom by bola určite deformovaná brána a bola by ináč poškodená, keby do nej obžalovaný narazil plnou rýchlosťou. Keby poškodená stála v strede, tak ju obžalovaný mohol vidieť, keby stála na boku, tak ju vidieť nemohol.

Z fotodokumentácie, ktorá je súčasťou spisového materiálu je zrejмый, že železná brána po náraze nebola poškodená, nebola ohnutá ani perforovaná. Motorové vozidlo po náraze do železnej brány utrpelo iba nepatrné čierne šmuhy - škrabance, na ľavej prednej časti, nedošlo k žiadnemu inému poškodeniu, ani k rozbitiu predného reflektoru. Na farebných fotkách č.l. 113 a č.l. 114 je vidieť pôvodný stav dvora a brány aj s označením miesta kde mala ležať poškodená po náraze podľa výpovede svedkov.

Z lekárskeho správ vyplýva priebežný zdravotný stav poškodenej, závery sú zahrnuté v znaleckom posudku.

Z výpisu hovorov spol. Orange Slovensko a.s. vyplýva, že dňa 21.5.2013, mobilného čísla evidovaného na manželku obžalovaného, obžalovaný telefonoval o 17.32 hod poškodenej, o 17.39 hod svedkovi W. I. a o 17.52 hod tiesňové volanie - záchrannú službu.

Z úradného záznamu z nerealizovania dopravnej nehody je zrejмый, že dňa 21.5.2011 v čase o 18.15 hod bola nahlásená dopravná nehoda v obci Hrašovík, po príchode na miesto bolo zistené, že k udalosti došlo na dvore rodinného domu a nebolo možné udalosť realizovať ako udalosť v cestnej premávke, daná udalosť nemala súvis s cestnou premávkou. Následne udalosť realizovalo OO PZ Bidovce ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu.

Z úradného záznamu OO PZ Bidovce zo dňa 21.5.2011 je zrejmé, že po príchode hliadky k domu Hrašovník XX bola Ing. I. prevezená do nemocnice, manžel menovanej bol vyzvaný aby sa dostavil na OO PZ za účelom podania oznámenia, po príchode na OO PZ Bidovce uviedol, že on oznámenie podávať zatiaľ nechce, lebo vodič je jeho brat a že si to rozmyslí podľa dĺžky práceneschopnosti manželky.

Obžalovaný nebol doposiaľ nikdy súdne trestaný.

Podľa vyjadrenia starostu obce Nižná Hutka, obžalovaný nebol doposiaľ prejednávaný na komisii verejného poriadku.

č.k: 2T 93/2012 - 241

Súd vyhodnotil všetky dôkazy a to jednotlivo i v súhrne, v prospech i neprospech obžalovaného a dospel k nasledovnému záveru:

Trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona sa dopustí ten, kto úmyselne inému ublíži na zdraví a takýto čin spácha na chránenej osobe.

Ide teda o úmyselný trestný čin, pri ktorom sa vyžaduje úmysel, ktorý musí zahŕňať aj to, že smeroval k spôsobeniu ublíženia na zdraví.

Poškodená a jej dcéra sa vyjadrili, že obžalovaný „išiel na nich plnou rýchlou s nepríčetným pohľadom, s natúrovaným vozidlom. Na pôvodnej bráne domu poškodených však nedošlo k žiadnemu poškodeniu a to napriek tomu, že podľa vyjadrenia poškodenej bola brána už zatvorená na 80% a obžalovaný ju rozrazil. Na bielom vozidle obžalovaného Iveco v pravej prednej časti sú iba nepatrné čierne škrabance, čo tiež nesvedčí o veľkej rýchlosti vozidla. Navyše, ak by vozidlo narazilo do brány v plnej rýchlosti, poškodená by iste utrpela závažnejšie poranenia, ako to vyplýva z vyjadrenia znalca. Z technického hľadiska je výpoveď poškodenej neprijateľná a na základe časovej analýzy možno predpokladať, že poškodená začala bránu zatvárať až v čase, keď už bol vodič vo vozidle a vozidlo sa práve rozbiehalo. Toto vyplýva aj s výpovede poškodenej a svedkov, kedy uvádzajú, že impulzom k zatváraniu bolo to, že im obžalovaný odcudzil značky na vozidla mal v úmysle odísť.

Znalec sa ďalej vyjadril, že vodič zatváranie brány videl po rozjazde vozidla a jej zatvoreniu sa snažil zabrániť vozidlom, vozidlo malo rýchlou asi 15 km/hod. V takomto prípade však brána nemohla byť uzatvorená na 80%.

Nie je však možné brať do úvahy dôležité parametre ako sú napr. rýchlou zatvárania brány a podobne, ktoré ani nemohli byť podkladom pre vypracovanie znaleckého posudku, pretože brána bola medzičasom vyminená.

Z vyššie uvedeného však vyplýva, že nie je možné jednoznačne posúdiť konanie obžalovaného ako úmyselné, preukázané bolo neúmyselné, nedbanlivostné konanie obžalovaného, a nie je možné ho jednoznačne usvedčiť z toho, že chcel poškodenej zranenie spôsobiť a preto nie je možné obžalovaného odsúdiť za úmyselný trestný čin v zmysle § 156 ods. 2 Trestného zákona.

Trestný zákon neobsahuje ustanovenie o ublížení na zdraví z nedbanlivosti, nie je možné však obžalovaného spod tohto skutku oslobodiť, pretože konania sa obžalovaný dopustil v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona.

Súd tiež dáva do pozornosti, že poškodená I. nie je osobou blízkou v zmysle § 139 ods. 1 písm. c./ Tr. poriadku, pretože osobou blízkou sa rozumie podľa § 127 ods. 4 Tr. zákona sa na účely tohto zákona príbuzný v priamom pokolení, osvojiteľ, osvojenec, súrodenec a manžel, iné osoby v rodinnom alebo obdobnom pomere sa pokladajú za navzájom blízke osoby len vtedy, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá právom pociťovala ako ujmu vlastnú.

Poškodená I. nie je v priamom príbuzenskom pomere s obžalovaným a vzhľadom k tomu, že sa vyjadrila, že obžalovaného nenávidí a tiež zo spisu

č.k: 2T 93/2012 - 242

vyplýva, že má s obžalovaným zlé vzťahy, nie je možné sa preto oprávnene domnievať, že by ujmu obžalovaného pociťovala ako vlastnú ujmu.

Pokiaľ sa jedná o prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona, ktorého sa mal obžalovaný dopustiť v jednočinnom súbehu, k tomu súd uvádza nasledovné : Obžalovaný a poškodený I. spolu v minulosti podnikali. Veci mali uskladnené aj v garáži poškodeného, ktorú mal obžalovaný predtým bežne k dispozícii. Obžalovaný dostal informáciu telefonicky od poškodeného aj W. I.Á., že nie sú doma a prídu o päť minút. Napriek tomu obžalovaný vstúpil na pozemok a do garáže cez neuzamknuté dvere a vyberal si svoje veci, nechcel to teda urobiť tajne, pretože konal s vedomím, že jeho brat sa o chvíľu vráti. Syn poškodeného dobrovoľne nakladal veci obžalovaného do jeho vozidla a pomáhal mu a v ten deň nikto obžalovaného nevyzval, aby opustil pozemok. Súd nespochybňuje, že niekedy pred rokom poškodení v hádke zakázali vstup obžalovanému na pozemok. Vzhľadom k ich predchádzajúcemu vzťahu, osobám obžalovaného aj poškodeného, k tomu, že sú bratia, že predtým obžalovaný garáž poškodeného využíval a k okolnostiam prípadu je súd toho názoru, že konanie obžalovaného nebolo natoľko závažné, aby naplnilo skutkovú podstatu trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 2 písm.b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona.

Súd po vyhodnotení dôkazov tak, ako bolo vyššie podrobne uvedené dospel k záveru, že konanie, ktorého sa obžalovaný dopustil nie je trestným činom, nakoľko vzhľadom k okolnostiam, spôsobu jeho vykonania a spôsobenému následku je jeho závažnosť nepatrná a trestnú vec postúpil na prejednanie ako priestupok podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku.

Okresný prokurátor podal proti uzneseniu Okresného súdu sťažnosť.

Krajský súd Košice trestnú vec prejednal a uznesením sp. zn. 5To 61/2013 zo dňa 31.10.2013 zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu a uložil mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

V dôvodoch svojho rozhodnutia sa krajský súd stotožnil so zisteniami okresného súdu a dôvody uznesenia okresného súdu si osvojil.

Ďalej však krajský súd konštatoval, že v čase rozhodnutia okresného súdu /9.4.2013/ bolo možné vec postúpiť na prejednanie ako možný priestupok príslušnému orgánu, pretože k spáchaniu skutku malo dôjsť dňa 21.5.2011

Podľa § 20 Zák. SNR o priestupkoch č.534/1990 Zb. z. v znení neskorších predpisov, priestupok nemožno prejednať, ak od jeho spáchania uplynuli dva roky.

Podľa § 327 ods. 1. Tr. poriadku súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

č.k: 2T 93/2012 - 243

Vzhľadom k vyššie uvedenému a skutočnosti, že od spáchania predmetného skutku doba dvoch rokov uplynula dňa 21.5.2013, už nemôže o priestupku konať príslušný orgán a preto súd postupoval v zmysle ust. § 285 písm. b/ Tr. poriadku a obžalovaného spod obžaloby okresného prokurátora oslobodil, nakoľko skutok, ktorého sa dopustil, nie je trestným činom.

Keďže poškodená Ing. I. si v adhéznom konaní uplatnila nárok na náhradu škody, v súlade s ust. § 288 ods. 3 t. poriadku bola odkázaná na OS konanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia na Okresný súd Košice - okolie.

Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť.

Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.